

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

må efter min formening nu være ofret blod nok til den krigsmentalitet, det må være slut med at anvende hedenske straffemetoder. Justitsministeren har benådningret, og der er ingen grænser for den benådningret. Vi står nu overfor grundlovsjubilæet og benådninger i den anledning, og jeg vil henstille til den højtærede justitsminister og til regeringen, at man anvender benådningen nu på den måde, at man likviderer alle henrettelser, hvad enten det er de groveste forbrydere eller mindre grove forbrydere, og hermed bringer til ende det ydmygende kapitel i dansk retsopgør, hvor vi i fremtid eksekverer dødsdomme.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen henvendte nogle kritiske bemærkninger til undervisningsministeren i anledning af udnævnelsen af en jurist til direktør for det nyoprettede vejdirektorat. Jeg kommer til at påtage mig det ansvar, det ærede medlem tillagde undervisningsministeren, da det er mig, der har foretaget den udnævnelse, og jeg skal derfor svare på det. Jeg er tilfreds med, at det ærede medlem dog ikke vil underkende, at den nyudnævnte direktør har de fornødne kvalifikationer til at bestride det ham betroede embede. Det ærede medlem er som bekendt ingeniør, og der er intet mærkeligt i, at han taler for sin stands interesser. Jeg er ikke uenig med det ærede medlem i, at ingeniørstandens chancer er ringere end juristernes, måske også for ringe, men når det ærede medlem med den udnævnelse, her er foretaget, mener at kunne vise, at jeg bevidst vil holde ingeniørerne væk fra sådanne stillinger, er det ikke rigtigt. Den mand, der er udnævnt, har været leder af vejkontoret, det kontor, som nu bliver afløst af det nyoprettede vejdirektorat; dér har han været leder siden 1941—42 og udført det arbejde, der har været betroet ham, på en dygtig måde; han har vist, at han magtede den opgave, som han har påtaget sig, og det er det arbejde, han nu skal fortsætte. Jeg mener derfor, at det har været fuldt berettiget, at denne mand blev udnævnt til direktør.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Det ærede medlem hr. Aage Fogh rettede nogle bemærkninger til mig, foranlediget ved et tilfælde, som han fremdrog, og hvor der var nægtet indrejsetilladelse til et østrigsk barn, der tidligere havde været her, og som plejeforældrene nu ønskede at adoptere.

Jeg vil gerne have sagt, at det var nem-

mere for mig, rarere for mig, hvis det var muligt at imødekomme de ønsker, som vi møder mange af, om at de børn, der tidligere har været her, kan få lov at kommet herind igen, men sagen har en bredere baggrund. Jeg vil godt gøre nogle få bemærkninger om det. Der er siden kapitulationen skaffet udvej for, at et meget stort tal af børn fra de nødstedte lande har kunnet komme op på rekreation i Danmark. Indtil og med i fjor har „Red barnet“ bragt ca. 19 000 børn herop. Også andre institutioner arbejder på den samme måde. Jeg skal nævne, at der har været en mængde sydslesvigske børn. Der har i 1947 været 8 500, i 1948 12 000, og i sommeren 1949 regner man med 12 000—13 000 sydslesvigske børn. Desuden ventes der gennem „Red barnet“ ca. 3 000 børn.

Der er i tidens løb kommet i hundredvis, ja, jeg tror, jeg kan sige tusinder af henvendelser fra plejeforældrene om næste år at få de samme børn herop igen, men det strider ganske mod de retningslinier, som man har måtte lægge for denne hjælpeaktion. Det er en forudsætning, at tilladelse til at komme herop gælder for den ene gang, da den blev givet. Det er et ønske fra dem, der har med ledelsen af det at gøre, at den hjælp, som vi kan give, gives til så mange som muligt, at det kun er for den ene gang, det enkelte barn kommer, og at det den næste gang bliver nye. Hvis man skulle imødekomme den umådelige mængde af anmodninger om at få tidligere gæster herop igen, sprængte man rammerne fuldstændig, og så kom man i strid med forudsætningerne. Jeg tror, man vil forstå, det er nødvendigt at følge en fast linie. Hvis man lod vilkårlighed spille ind, gav efter i det enkelte tilfælde for det stærke pres, vi kommer ud for, så var det umuligt at gennemføre den ensartethed i behandlingen, som jeg dog tror alle vil ønske gennemført.

Det ærede medlem fremdrog særlig forholdene for de mennesker, der har det bestemte ønske, han omtalte. Når dette er sagt, så bør jeg også sige noget om, hvordan det ligger i virkeligheden. De to plejeforældre, der er 54 og 57 år gamle, har ingen børn. De har været gift i 20 år. I løbet af de 20 år har de haft talrige plejebørn, både danske og udenlandske. Man kunne jo mene, at der havde været anledning til, lejlighed nok gennem årene til mellem de mange danske børn, som de har haft i pleje, i tide at finde også et adoptivbarn. Jeg siger dette, men føjer til, at jeg forstår godt, det kan virke tungt, når de i det foreliggende tilfælde måske har knyttet sig særligt til